

תורת אביגדור

פילזים

ע"פ שיחותיו של הגאון הרב אביגדור מילר זצ"ל
מאת: א. בן-עמי
איורים: מירי וינרב

שמחת תורה תשפ"ג

ריקודים של דעת

אנו זקוקים לתרומות כדי לעמוד בביקוש הרב
נא לתרום בעין יפה

להנצחות: 076-599-4020

שמחת תורה תשפ"ג ריקודים של דעת

תקציר: לאחר תקופת מעצר בכלא ירושלים על נסיונו לבנות את בית המקדש באמצע רחוב שמואל הנביא, הורה השופט על שחרורו של צדוק "הצדיק" בעיצומה של שמחת בית השואבה שהתקיימה בבית הכלא בשעות הצהריים של אחד מימי חול המועד, רק כדי להיעצר שוב בעוון גניבת ספרים מבית הכלא בדרכו החוצה.

הרב וולנדר עדיין היה באמצע לדבר אל האסירים כאשר צדוק "הצדיק" שב, אזוק באזיקים, אל סוכת הכלא.

"צדוק, חזרת כל כך מהר?" שאל הרב וולנדר.

"הרב, עשיתי מה שאמרת לנו לעשות! אמרת שכמו שאחרי סוכות צריכים לקחת איתנו את מה שקיבלנו מהסוכה, כך גם כשאנחנו יוצאים מהכלא, עלינו לקחת איתנו את כל התורה שלמדנו!"

"לא, לא, לא, צדוק, לא התכוונתי לקחת איתך מהכלא חפצים. עליך לקחת את הדברים הללו איתך בתוך הראש שלך!" הסביר הרב וולנדר, ופנה אל שומר, "יגאל, למה שלא תסיר מצדוק את האזיקים. אני חושב שהיתה כאן אי הבנה. אני אדבר עם הסוהר הראשי ואוודא שלא יוגש כתב אישום נגד צדוק.

"צדוק, למה שלא תצטרף אלינו שוב לשמחת בית השואבה, ואחר כך אני אלווה אותך באופן אישי ביציאתך מהכלא."

השומר שחרר את האזיקים מידיו של צדוק, וצדוק נאנח לרווחה, התיישב בסוכה, הושיט את ידו ונטל עוגיה מהמגש שלפניו.

לאחר שצדוק בירך "בורי מיני מזונות" ו"לישב בסוכה", הרב וולנדר פנה אליו. "צדוק, אני מוכרח לומר שמאוד נחמד לראות אותך ללא מדי הכלא שלך," אמר בחיוך. "אולי תבוא לבקר אותי שוב, והפעם מבלי להיעצר?"

"אני מקווה שכן," אמר צדוק. "הפעם אמתין עד שאליהו הנביא יתגלה אלי לפני שאנסה שוב לבנות את בית המקדש."

"למה שלא תגיע אלינו לשמחת תורה?" שאל הרב וולנדר. "תוכל לרקוד איתנו ב'הקפות' ולהצטרף אלינו לסעודות החג."

"אה, כמה שאני אוהב את שמחת תורה!" קרא צדוק. "אתה צריך לראות איך אני רוקד! אף אחד לא רוקע ברגליים כמוני כששרים 'צווה ישועות יעקב'!"

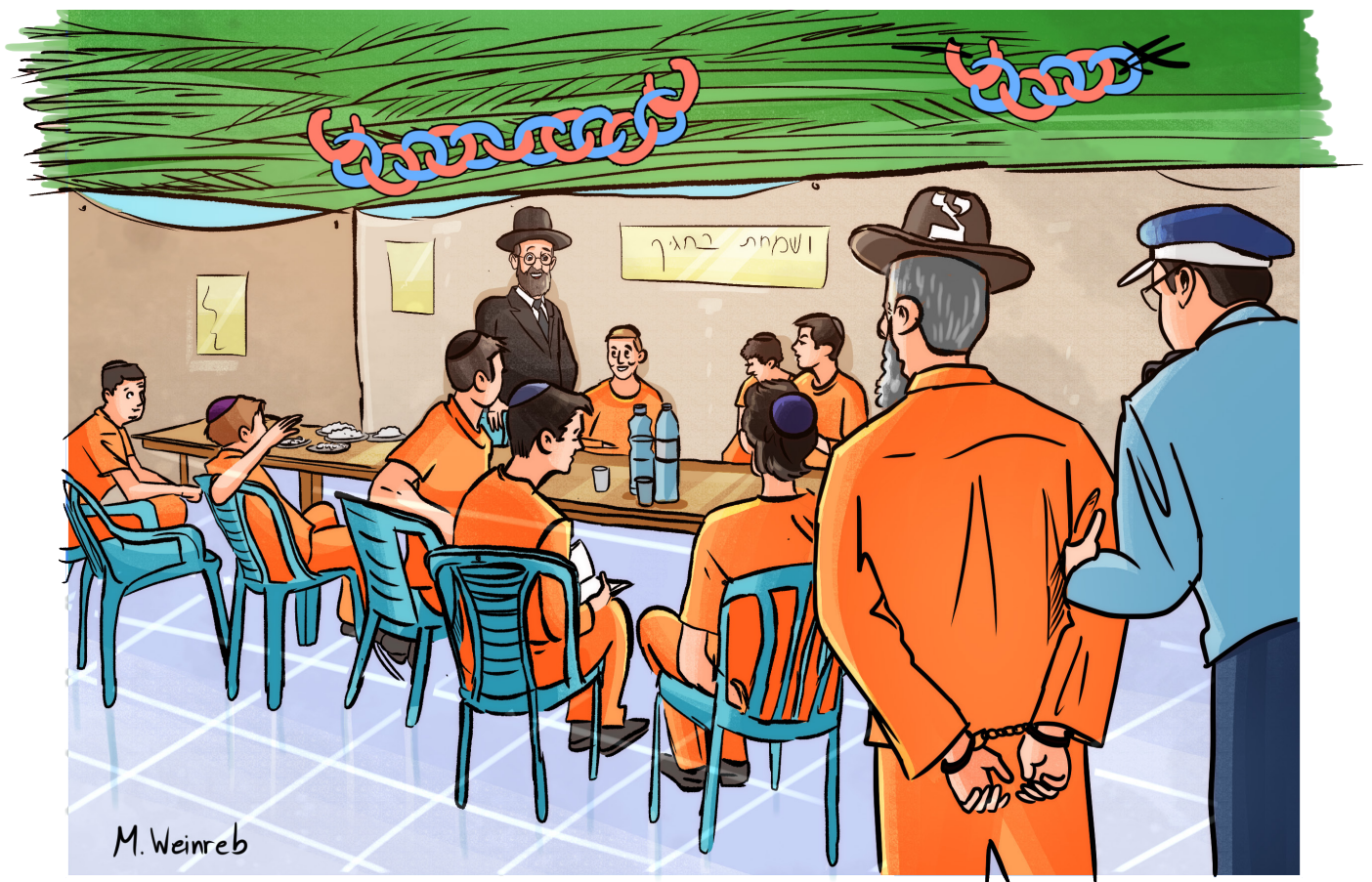
"אה," אמר הרב וולנדר. "והאם אתה יודע למה אנחנו רוקדים כל כך חזק ורוקעים ברגליים בשמחת תורה?"

"כי זה גורם לשיר להישמע טוב יותר," ענה צדוק, והחל לשיר, "צווה! צווה! צווה-צווה!" כשהוא רוקע ברגליו על רצפת הסוכה.

"ובכן, שירה וריקודים יפים חשובים עבור שמחת תורה," אמר הרב וולנדר. "אבל תרשה לי לומר לך משהו ששמעתי מהרב אביגדור מילר זצ"ל בענין זה. דיברנו על כך שעלינו לקחת איתנו את הסוכה אחרי שמסתיים חג הסוכות. האם אתה יודע איך אנחנו עושים את זה?"

"טוב, לקחת את כל הסוכה זה מדי קשה. אולי אם היה לי חמור כמו שהיה לבלעם הייתי יכול לעשות את זה," אמר צדוק בספקנות. "אבל אני בהחלט יכול לקחת חלק מהסכך איתי," הוסיף בנדיבות. "אני אתלה את זה על התקרה בבית שלי כדי שתהיה לי את הסגולה של הסוכה במשך השנה כולה."

"לא, לא, צדוק," אמר הרב וולנדר. "אתה זוכר איך שדיברנו על לקחת איתנו דברים בראש?"

”אה כן,“ מלמל צדוק, משפשף את פרקי ידיו במקום שבו היו האזיקים כמה דקות קודם לכן.

”הרב מילר הסביר שבשמחת תורה, כשאנחנו שרים ורוקדים ורוקעים ברגלינו, אנחנו צריכים לתקוע את היסודות של הסוכה אל תוך התודעה שלנו. זו ההזדמנות האחרונה עבורנו לפני שאנחנו חוזרים לחיים הרגילים. ובכל פעם שאנחנו רוקעים ברגליים בזמן הריקודים, עלינו לחשוב על כל הלקחים והלימודים שלמדנו בחג הסוכות ולחשוב 'אני מכניס כעת את היסודות הללו אל תוך הראש שלי כדי שיהיה לי אותם איתי במשך כל השנה!'”

עכשיו הרב וולנדר התחיל לרקוע ברגליו. ”צווה! צווה! צווה-צווה!“ הוא שר. ”בזמן שאנו שרים בשמחת תורה, עלינו להיות מרוכזים לא רק בשירה ובריקודים, אלא במילים שאנחנו אומרים, ולזכור שהסוכה היא לא רק עבור סוכות, אלא משהו שעלינו לתקוע איתנו בתוך התודעה שלנו. כך נוכל להמשיך ולחשוב על הדברים הללו במשך החורף כולו!“

”וואו!“ אמר צדוק, כשפניו מאירות. ”אני כבר לא יכול לחכות לחוות את שמחת תורה בדרך שתיארת עכשיו. זה נשמע יותר טוב מכל סגולה שאי פעם חשבת עליה!“

הרב וולנדר הביט בצדוק בחיוך. ”צדוק, אני כבר לא יכול לחכות לשיר ולרקוד יחד איתך, ובכך להכין את הראש שלנו לשנה שלפנינו. כעת בא נברך ברכה אחרונה, ואני אלווה אותך מהכלא אל החופש.“

צידה לדרך: כשאנחנו קופצים מעלה ומטה בשמחת תורה, כדאי לנו לחשוב על המילים אותם אנחנו שרים, ולנסות להטביע את הלימודים הללו אל תוך ראשנו כמה שיותר חזק.

חג כשר ושמח!

צידה לדרך

כשאנחנו קופצים מעלה ומטה בשמחת תורה, כדאי לנו לחשוב על המילים אותם אנחנו שרים, ולנסות להטביע את הלימודים הללו אל תוך ראשנו כמה שיותר חזק.